

[Valdemar Thomsen.]

i de Lande, der ikke køber hos os, og der ad den Vej kunde stilles mere Valuta til Raadighed til Indkøb i f. Eks. England.

Paa Grund af den større almindelige Købeevne, som vort Forslag vil medføre, vil Forbruget af danske Varer afgjort stige, ikke mindst fordi et lavere Renteniveau helt igennem vil betyde mere overkommelige Priser, maaske i højere Grad, end nogen tænker sig, fordi det er saadan, at en meget stor Del, man paastaar helt op til 40 pCt. af Færdigvarenes Pris, i Virkeligheden er Renteudgifter. Det gælder naturligvis navnlig de Varer, der har mange Udviklingstrin.

Den nødvendige Opsparing vil ikke foregaa, hvis Renten sættes ned, siges der. Jo, saamænd vil den saa. Spørgsmaalet er nærmest, om den, der fremskaffer Værdierne, om den egentlige Opsparer skal have Lov at beholde en Del af sin velfortjente Løn, saaledes at han faar Lejlighed til at finansiere sig og sine, eller om han skal aflevere det hele til de faa Procent Velhavere og saa bagefter tigge om et Laan til Aagerrenter.

Naar Pengerigeligheden synes mindre nu end tidligere, har det sin naturlige Forklaring deri, at den passive Kapitalist blev rigere paa Producentens Bekostning, og det er klart, at Misforholdet mellem Tilbud og Efterspørgsel paa Penge øges, naar de forholdsvis faa, som Tilfældet er, skraber Pengene til sig, samtidig med at flere og flere bliver frataget deres opsparede Penge og derfor simpelt hen tvinges til at bede om Laan. Forsætter man paa den Maade, vil Laanetrangen og dermed formentlig Renteniveauet blive stigende, og det Spørgsmaal, der skal afgøres nu, er, om dette Falskspil, der foregaa, skal ophøre.

Med disse Bemærkninger haaber jeg i tilstrækkelig Grad at have begrundet Nødvendigheden og Betimeligheden af mit Partis Ændringsforslag til Afsnit I. Forinden jeg kommer ind paa en nærmere Omtale af vort Forslag, er der Grund til at rejse det Spørgsmaal, om en Rentesenkning er teknisk mulig, og om den er politisk gennemførlig.

Med Hensyn til det første vil jeg med den højtærede Formands Tilladelse citere et kort Uddrag af en Tale, holdt af den højtærede Indenrigsminister og refereret i „Skive Folkeblad“ den 3. Februar, altsaa

for ganske kort Tid siden. Ministeren udtaler dér:

„Er det rigtigt, at Renten udelukkende retter sig efter Tilbud og Efterspørgsel? Nej, det er i hvert Fald ikke rigtigt, nu da Laanemarkedet er lukket. Saa længe der ikke er fri Kapitaludveksling mellem Landene, er det muligt at øve Indflydelse paa Rentens Højde“.

Og han følger til:

„Regeringen maa have Herredømmet over Rentefoden“.

Disse efter min Mening helt rigtige Udtalelser falder nøje i Traad med Socialdemokratiets og de Radikales hidtil proklamerede Rentesynspunkt, et Synspunkt, som ganske afgjort var medvirkende til Valgsejren den 22. Oktober i Fjor, og derfor vil det i store Kredse af Befolkningen virke opsigtsvækkende, om ikke Flertalspartierne her i Salen vil støtte vore Bestræbelser for en Sænkning af Renteniveauet. Skulde det vise sig at være Tilfældet, vil ogsaa den almindelige Vælger ude i Landet interessere sig for „Melodien, der blev væk“, for det vilde rigtignok være uheldigt, om Rente melodien skulde blive væk, nu da der for Alvor skal spilles op.

Ingen kan være i Tvivl om, at Rentesenkning har Tilslutning fra den aldeles overvejende Part af Vælgerne. Landbrugerens Sammenslutning har lige fra Starten forlangt en til Bunds gaaende Rentesenkning, og ved Fælleshenvendelsen fra Landboforeningerne og Husmandsforeningerne af 12. Januar 1933, underskrevet af de Herrer Hauch og Holdgaard, med Krav om en Rente paa 2½ à 3 pCt. er det givet, at praktisk talt hele det arbejdende Landbrug sympatiserer med de Ændringsforslag, vi har stillet.

Ja, vil man maaske hævde, det vil aldrig være vanskeligt at faa Tilslutning fra det store Flertal til at falde over den lille Minoritet, som Kapitalindehaverne faktisk er. Den økonomiske Udvikling peger imidlertid i modsat Retning. Naar Resultatet, som af mig paapeget, blev en Formuetilbagegang for Landbruget paa 1¾ Mill. Kr. og en Fremgang for Kapitalindehaverne, har vi heri Beviset for, at det gaar i stik modsat Retning end den at falde over Minoriteten. Og heri faar man da sin Anskuelse bekræftet, at det netop er Højfinansien, der bag Kulisserne med afgjort